

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1693/2021
22.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца Градске Општине Палилула, коју заступа Градско правобранилаштво - Одељење за Градске Општине Врачар, Звездара, Палилула, Савски Венац и Стари Град са седиштем у Београду, против тужених АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Ристић адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Милија Станковић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2259/19 од 12.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 22.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Београду да се о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде тог суда Гж 2259/19 од 12.06.2020. године, одлучује као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2259/19 од 12.06.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужених за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 432/18 од 05.10.2018. године која је исправљена решењем тог суда П 432/18 од 27.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезу тужене на исплату износа од 858.006,40 динара са законском затезном каматом од 18.06.2018. године до исплате, као и на накнаду трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженима трошкове парничног поступка, и то туженој АА у износу од 6.125,00 динара а туженој ББ у износу од 172.500,00 динара, у року од 15 дана од пријема писменог преписа пресуде под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужене АА за ослобађање од плаћања трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2259/19 од 12.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 432/18 од 05.10.2018. године, исправљена решењем тог суда П 432/18 од 27.12.2018. године, у првом и другом ставу изреке. Ставом другим

изреке, одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је, на основу члана 395. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04 и 111/09 - ЗПП) који се у овом поступку примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11), благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужене су поднеле одговор на ревизију.

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 7/21 од 18.03.2021. године предложено је Врховном касационом суду да одлучује о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде тог суда Гж 2259/19 од 12.06.2020. године, са образложењем да је одлучивање потребно ради разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 395. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом по одредбама члана 394. тог закона, кад је по оцени апелационог суда о допуштености ове ревизије потребно да се размотре правна питања од општег интереса, уједначи судска пракса или кад је потребно ново тумачење права.

Тужилац поднетом тужбом у овом спору тражи да се тужене - законске наследнице умрлог власника експроприсане непокретности, обавезу да врате накнаду која је исплаћена њиховом правном претходнику по основу правноснажног решења о експропријацији непокретности које је накнадно поништено (деекспропријација). Спорно правно питање које тужилац поставља у ревизији тиче се начина одређивања висине накнаде коју је ранији власник, након поништаја решења о експропријацији, дужан вратити кориснику експропријације који је накнаду исплатио.

По налажењу ревизијског суда, правно питање које тужилац поставља у ревизији изјављеној на основу члана 395. ЗПП није од општег интереса да би се из тог разлога прихватио предлог апелационог суда да се о тужиочевој ревизији одлучује на основу наведене законске одредбе.

Имовинскоправни односи власника и корисника експропријације, након поништаја решења о експропријацији, решавају се по правилима о стицању без основа јер је поништајем решења о експропријацији отпао правни основ за прелаз непокретности у својину корисника експропријације, односно исплату накнаде њеном ранијем власнику. Та правила садржана су у члану 210. Закона о облигационим односима, којим је прописано да кад је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину неког другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или закону, стицалац је дужан да га врати, а кад то није могуће да накнади вредност постигнутих користи (став 1), као и да обавеза враћања, односно накнаде вредности настаје и кад се нешто прими, с`обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао (став 2).

По становишту Врховног касационог суда, не постоји ни потреба за новим тумачењем наведених одредби о стицању без основа када се оне примењују у спору за враћање накнаде након извршене деекспропријације. Применом тих одредби, власник деекспроприсане непокретности којем је накнада дата у натуралном облику - у другој непокретности, дужан је да ту непокретност врати кориснику експропријације, а ако није могуће да му надокнади њену вредност. У случају када је накнада одређена и исплаћена у новцу, накнада коју власник враћа кориснику експропријације одређује се на исти начин на који је одређена накнада за експроприсану непокретност, али по садашњој вредности те непокретности у стању у којем се она налазила у време експропријације.

Следствено изложеном, није прихватљив предлог Апелационог суда да се, без обзира на приложену пресуду Гж 1846/10 од 21.12.2010. године, о ревизији тужиоца одлучује као о изузетно дозвољеној у циљу уједначавања судске праксе.

Са свега наведеног, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужиоца није дозвољена према вредности предмета спора побијаног дела.

Самосталном одредбом члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14), која се у овом поступку примењује зато што није правноснажно решен до дана ступања на снагу тог закона (31.05.2014. године), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра, односно 100.000 евра у привредним споровима по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета овог спора у износу од 858.006,40 динара не прелази означену динарску противвредност 40.000 евра меродавну за дозвољеност ревизије.

Из тог разлога, на основу члана 401. став 2. тачка 5. и члана 404. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Тужени немају право на трошкове поступка по ревизији, јер по оцени Врховног касационог суда трошкови одговора на ревизију нису били нужни. Због тога је, захтев тужених за накнаду трошкова ревизијског поступка одбијен применом члана 161. став 1. у вези члана 150. ЗПП и зато одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић